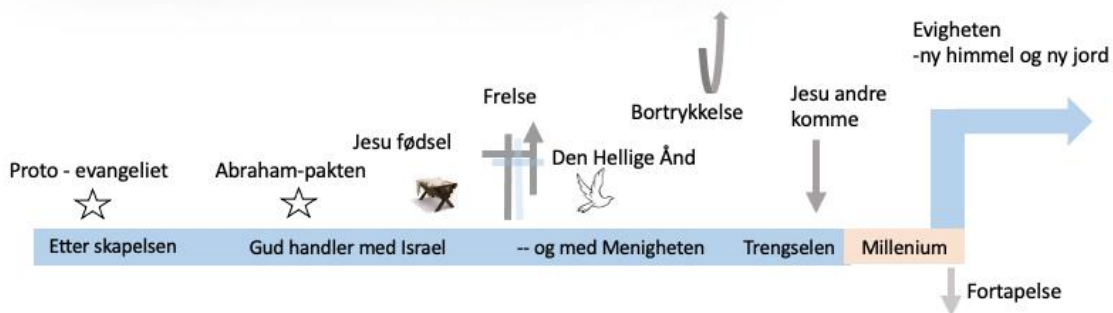

Undervisning – la ditt rike komme, la din vilje skje ...

«Han skal dømme mellom hedningefolkene,
og skifte rett for mange... Jes. 2

Kongeriket for Israel

Av Kristian Fagerli

I bønnen Fadervår, ber vi «La ditt rike komme». Denne bønnen rommer så mye! I denne artikkelen tar Kristian Fagerli oss med på en oppdagelsesreise i dette riket. Det blir mange overraskelser!

Guds kongerike er stedet hvor Gud regjerer, og hvor hans lover gjelder. Gud har alltid vært konge, og har alltid kunnet gjøre det han har satt seg

fore: Han rår i sin himmel, og over sin englehær. Han rår i sitt univers, og på hans bud og befaling går alle stjernehærer i sine fastsatte baner. På sett og vis hadde Gud sitt kongerike også der i Eden, men det ble kvalt i fødselen. Tyven kom, som stjal, myrdet og ødela. Men Gud gav ikke opp. Hans plan var å berede dette kongeriket for alle mennesker, ja, det *var* beredt, fra verdens grunnvoll ble lagt, Mat 25:34.

At dette kongeriket skulle bli **en virkelighet på jorden** er det profeten Daniel som får åpenbart aller klarest, i tydningen av Nebukadnesars drøm om billedstøtten. Daniel får se at det skal komme fem kongeriker etter

hverandre. Det første er det babylonske, det er Nebukadnesar selv: «Du er hodet av gull.» Også de to neste kongerikene, det medisk-persiske og det greske, nevnes på navn i Daniels bok. Det fjerde kongeriket nevnes ikke på navn, men alle verdens historikere vet at verdensriket som etterfulgte det greske, var det romerske. Så fortsetter tydningen slik:

«Og i disse kongers dager (altså i de romerske kongers dager) vil himmelens Gud opprette et kongerike som i all evighet ikke skal ødelegges», Dan 2:44.

Ikke etter disse kongers dager, ikke etter Romerrikets fall, men *midt* i disse kongers regjeringstid, skulle Guds kongerike opprettes på jorden!

Historikeren Lukas

er nøye med å tidfeste opprettelsen av kongeriket nettopp i forhold til disse romerske kongene: I de tre første kapitlene av sitt evangelium navngir han hele 8 keisere, konger, lands-høvdinge og fjerdingsfyrster! Det skjedde i de dager. Hva skjedde? Jo, i disse kongers dager var det at Guds kongerike kom nær. Det ble ikke *grunnlagt* i de dagene, for det er et evig kongerike! Men det kom *menneskene* nær, og ble nærværende *her på jord*, i de dager. Og når kongen står fram, er det hans første proklamasjon at det nå er tid for omvendelse, for nå er Guds kongerike nærværende. Vi aner at det er nettopp kongens nærvær som konstituerer kongeriket! At kongeriket er *der* kongen er, og at kongeriket er *slik* kongen er.

Jødene forventet et jordisk kongerike.

De tok ikke feil i sak, som vi ofte hevder! Men de tok feil med hensyn til tidspunktet.

For det kongeriket Jesus opprettet ved sitt første komme, var et *åndelig* kongerike, ikke et jordisk eller materielt. **På jorden**, men likevel ikke **av denne verden!** Jesus kaller det **himlenes kongerike**.

Himlenes kongerike er første fase i Guds store arbeid med å gjenvinne makten på jorden, første fase av Guds store *gjenerobring*.

Når katastrofeteamet ankommer ulykkesstedet, må de mest kritiske skadene behandles først. Skrubbsår skal også behandles, men ikke med en gang! Det viktigste må gjøres først. Andre ting, som også er viktige nok, må bare vente.

Når Guds katastrofe-team, på én mann, ankom en herjet menneskehet, ble ikke alle fallets forferdelige konsekvenser tatt til behandling med en gang. Jesus visste hva som var det viktigste. Det var syndenes forlatelse, barnekår og evig liv. Det var *dette* han skulle skaffe til veie da han nå kom første gang. *Disiplene* ville straks ha det synlige, jordiske kongeriket. *Jesus* sa imidlertid at Messias måtte lide og dø, og at hvetekornet slik måtte i jorden.

For hva hjelper alle verdens jordiske velsignelser hvis mennesket ikke har håp for evigheten? Hva hjelper et langt liv hvis vi ikke har et evig liv?

Hva hjelper helse hvis vi ikke har frelse? Hva hjelper det om vi vinner hele verden, men taper vår sjel?

Derfor måtte Jesus denne første gangen gå til Golgata. Slik var han sendt for å ta det viktigste først. Derfor var det slik Guds kongerike kom til oss, og er nærværende hos oss i dag: Uten ytre prakt, men med favnen full av de *himmelske* gaver og de *åndelige* velsignelser.

Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himlene i Kristus. Ef 1:3.

Velsignelsene tilsvarer kongerikets egenart:

- Et åndelig kongerike, med åndelige rikdommer.
- Et himlenes kongerike, med himlenes velsignelser.

Vi lever i tro uten å se. Derfor er himlenes kongerike ofte hånet og misforstått. Men til alle som ler *av* dette kongeriket, og til alle som gråter *i* dette kongeriket, vil vi si: Det skal komme noe mer!

Guds kongerike skal komme i en ny fase.

Alt levende Gud står bak, utvikles i faser. Noen ganger ser vi dette veldig tydelig: Det er egget som blir til larve som blir til puppe – før endelig sommerfuglen kommer fram i all sin skjønnhet. Det er det befruktete egg, som blir et foster, et barn, en ungdom

og til slutt det fullt utviklede menneske.

Jesus forteller oss at også Guds kongerike har sine stadier, sine faser, Mark 4:26-29:

Først strå. Det ser nesten ut som vanlig gress. Mange sier det bare er ugress! Ja, himlenes kongerike er misforstått og foraktet. Men det skal komme noe mer! Jesus sa «deretter aks!» Nå sees faktisk frukten! Og deretter «fullmodent korn i akset.» Det er det ferdige, fullendte Guds kongerike, på den nye jord. Slik er det med Guds kongerike. Derfor ber vi om det kongerike som allerede er her, skal komme, altså, komme i sin nye fase!

Like før sin himmelfart, etter at Jesus i 40 dager hadde talt til dem «om det som hører Guds kongerike til», spør disiplene: **«Er det på denne tiden du vil gjenreise kongeriket for Israel?»**

Disiplene spør ikke *om* kongeriket for Israel skal gjenreises. Men de spør *om tiden* for denne gjenoppbyggelsen. Og med sitt svar bekrefter Jesus *at* gjenreisningen skal finne sted, og at det er *han* som skal gjenreise det.

Når kongen kommer på en ny måte, skal også kongeriket komme på en ny måte.

Men han vil ikke si noe om *tidspunktet*, bare at tiden for gjenreisningen av kongedømmet er i.h.t Fars planer for det som skal skje!

I Skriften er det jo så mange profetier som taler om en vidunderlig framtid for menneskene. Taler de om dette

fredsrike, eller taler de om forholdene på den nye jord? Dette er et vanskelig spørsmål, for disse profetiene er vevd inn i hverandre.

Vi skal se på fem profetier, som alle omtaler en fremtid som er kvalitativt forskjellig fra vår egen, men som samtidig, etter sin ordlyd, ikke kan beskrive forholdene på den nye jord.

Det er derfor mest naturlig å gi rom for disse versene innenfor rammene av kongerikets andre fase, **Riket for Israel:**

1. Jesus skal herske som konge fra gjenkomsten til enden, 1Kor 15:22-26.

Jesus som førstegrøden *har* stått opp. Det er historie. Fra Jesu oppstandelse og til «hans komme» er det et langt tidsrom, det nærmer seg nå to tusen år. Fra «hans komme» og til «enden», er det også et tidsrom. Hvor langt, sies ikke i disse versene.

I denne perioden har Gud fiender på jorden, og døden er ennå til stede. Versene kan derfor ikke tale om livet på den nye jord. Når enden kommer, skal Jesus overgi kongeriket til Gud og Faderen, men fra sin gjenkomst og fram til enden, skal han ha kongeriket som sitt, og herske i det som dets rette konge.

Den konge som jødene forventet ved hans første komme, og som de hadde rett til å forvente fordi han så klart var forutsagt i Skriftene, *nå* stiger han fram. Nå er Davids Sønn kommet, Mat 1:1, og vi leser med fryd de

bibelske uttrykkene: «*hans far Davids trone*», Luk 1:32, «*vår far Davids kongerike*», Mark 11:10, «kongeriket for Israel», Ap.gj. 1:6, «reise opp igjen Davids falne hytte», Amos 9:11!

Vi har drøftet verdensrikene. De har kommet og gått som Herren sa og Daniel så. Det er altså i denne rekken av jordiske kongeriker vi nå finner kongeriket for Israel, som det siste. Og det er i denne rekken av konger av kjøtt og blod vi nå finner Kong Yeshua Messiah, som den siste.

Da er Antikrist og det gjenreiste Romerriket nedkjempet. Jesus er fysisk til stede, som jødene konge, forent med sitt folk, i sitt land, med hovedstad i Jerusalem, den store kongens by. Da skal han herske med sine, med menigheten. Og fordi bryllupet i himmelen er over, er hun nå ikke lenger brud, men Lammets hustru.

2. Misjonsoppdraget blir fullført.

Hvorfor er det, i vår tid, forholdsvis få mennesker som tar imot Jesus? Det er fordi mennesket er lurt og forført av Satan.

I denne nye tiden derimot, skal Satan være bundet, og kastet i avgrunnen, «*for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene*», *Åp. 20:3.*

Forføreren, løgneren og motstanderen, er ikke lenger på jorden! For et utgangspunkt for vitnetjeneste! Videre er nå er det jødiske folk frelst, som folk, på forunderlig vis! De kan vitne om et Før og et Nå! Et slikt

vitnesbyrd er alltid mektig i sin virkning! Og en menneskehet som gikk fallitt under Antikrist vil være moden for en ny leder. Nå blir det ikke bare enkeltindivider som blir frelst, nå blir hele folkeslag frelst, ja *disippelgjort*, som misjonsbefalingen antyder! Paulus taler om dette i Rom. 11, vers 12 og 15: Jødernes *fall* førte til enorme, vidtrekkende og varige velsignelser for folkeslagene, på så mange plan. Og hvis det er slik, sier Paulus, da skal jødernes *oppreisning, fulltallighet og antagelse* føre med seg disse velsignelsene for folkeslagene «meget mer» og i større grad og på flere plan! **Denne tiden skal derfor bli en rik misjonstid.**

Videre skal denne siste etappen, som fullfører verket, fullende tidsløpet og fullbyrde Guds plan og råd med menneskene. I denne etappen har det behaget Herren å gi til Israel, sin førstefødte.

3. Det blir et fredsrrike.

Der evangeliet blir tatt imot, forvandles mennesker, og forholdet mellom mennesker. I vår tid, når enkelt-mennesker blir frelst, fører det til forsoning mellom disse. I denne nye tiden skal *folkeslag* bli frelst. Og det ser ut som om den forsoning vi i dag ser mellom «enkeltmennesker», da skal bli en virkelighet på «nasjonsnivå», altså mellom folkeslag:

«Han skal dømme mellom hedninge-folkene, og skifte rett for mange folkeslag. De skal smi sine sverd om til hakker, og sine kniver til vingårdskniver. Et folk skal ikke

lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig». Jes 2:4.

På den nye jord er det ingen våpen, alt er blitt nytt. Derimot, i tiden like etter Antikrists mobiliseringer og herjinger, er det en mengde våpen! Derimot ser vi en global nedrustning, og en ny vilje til igjen å begynne å satse på landbruk og matproduksjon. Nå blir det bruk for alle gode krefter, til å bygge opp igjen det krig og herskertrang la brakk og i ruiner under Antikrist. For nå er *Fredsfyrsten* ved makten. Og den freden som senere, på den nye jord, og i det fullendte Guds kongerike skal bli uten ende, skal nå være kommet et steg nærmere.

4. Levealderen skal gå opp, og livskvaliteten bli forbedret.

Det skal ikke lenger finnes noe spedbarn som bare lever få dager ... Nei, en ung mann skal den være som dør hundre år gammel ... Jes 63:20

På den nye jord, skal ingen dø. Derfor kan heller ikke dette verset tale om forholdene der. Det ser samtidig ut som om verset ganske tydelig taler om en tilstand som er ukjent for oss som lever i dag. I «riket for Israel» skal døden ennå ikke være overvunnet. Mennesker dør og legges i grav. Likevel, dødskreftene er ikke fullt så aktive og ikke fullt så dominerende. Slik levealderen gradvis gikk ned i den tiden før vannflommen, da vondskapen vokste, slik ser det ut som om det motsatte nå skal skje:

Levealderen skal øke etter hvert som vi nærmer oss avslutningen, enden og det evige liv.

Han som er Livet, han som er kommet for at vi skal ha liv, et liv i overflod, det er *han* som nå er konge! Og han som stjal, myrdet, og ødela liv, *han er ikke lenger på jorden!*

5. Jødene skal velsignes, og bli sett på som velsignet.

«Og det skal skje, at likesom dere var en forbannelse blant folkeslagene, du Judas hus og Israels hus, så vil jeg nå frelse dere, så dere skal bli en velsignelse.»

«I de dager skal det skje at ti menn av alle hedninge-folkenes tungemål skal gripe fatt i kappefliken til en jødisk mann og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere!» Sak 8:13,23.

Da den yngste sønn kom hjem, hadde Far sprunget ham i møte og kastet seg om halsen hans. Det var med-arvingens tid, det var *hedninge-folkenes tider*. Den eldste sønn derimot, ble stående utenfor, uten å komme inn. Nå, derimot, har den eldste sønn endelig kommet inn. Den førstefødte. Nå skal *han*, helt ufortjent, få rike gaver, og få ære og velsignelse. «Alt mitt er ditt»!

Og jeg tror det er Fars vilje at den yngste sønn skal unne sin eldre bror denne oppreisningen, og inderlig glede seg når det nå ikke er lenge igjen til det skal skje.

Komme ditt kongerike! Amen, ja kom Herre Jesus!